

[Krag.]

da beregnede man den aarlige Udgift til ca. 55 Mill. Kr. Den blev imidlertid i det første Aar, Aldersrentelovgivningen bestod, 74 Mill. Kr. og ligger endnu, trods den genvundne Guldkrone og det stærkt faldende Pristal, en halv Snes Millioner over, hvad man i 1921 beregnede Forslaget til. Og for at nævne et Omraade, som i hvert Tilfælde har staaet den højtærede Minister ganske overordentlig nær, Invalidævæsenet, saa vil den højtærede Minister jo erindre, at vi, da Invaliderenteloven gennemførtes, regnede med, at Invalidetallet, som vilde komme i Betragtning, laa omkring en 14 000—15 000. (Socialministeren [Steincke]: Jeg kan ikke huske det!). Den højtærede Minister ved bedre end nogen, at det Antal Invaliderentenydere, der nu findes i dette Land, ligger en halv Snes Tusinde højere, omkring 24 000.

Jeg fremfører kun dette for at begrunde den Skepsis, hvormed jeg møder de Opførelser af de finansielle Virkninger, som knytter sig til dette Lovforslag, og derfor vil jeg ogsaa sige til den højtærede Minister, at paa Forslagets Vej vil det naturligvis møde adskillige Stene, som vil vanskeliggøre det Farten fremad, men den finansielle bliver ikke den mindste, tværtimod. Derfor burde den højtærede Minister ogsaa have set bort fra, hvad han kalder den gængse Opfattelse af Reorganisationens Formaal, Fjernelse af Hensyntagen til Guldkronen, til Ydelsernes Størrelse før den vanvittige Dyrtid, som fulgte i Krigens og i den deprecierede Krones Spor. Den højtærede Minister burde have set bort fra denne Opfattelse af Reorganisationens Indhold. Han burde have de 230 Mill. Kr. i Erindring, som nu udgives. Saa havde den højtærede Minister ogsaa kunnet udelade de gængse og, jeg beklager at maatte sige det, ogsaa ikke sjælden haanende Udfald mod den førte Tilpasningspolitik paa det sociale Omraade. Saa var den højtærede Minister blevet fri for at anstille en Række Betragtninger, Godtkøbsbetragtninger vil jeg kalde dem, som Bevis for Rimeligheden af at forøge Budgettet med de skønsmæssigt anslaaede 13 Mill. Kr.

For øvrigt er dette jo, det kan man gerne sige, i Sammenligning med, hvad vi i Forvejen giver ud, et forholdsvis minimalt Beløb. Det er et beregnet Tillæg af ca. 6 pCt., og naar disse 6 pCt. lægges til, maa man altsaa regne med, at saa er alt vel, og saa er i Virkeligheden Grundlaget bortfaldet for hele den Agitation, man har drevet, for alle de mange Paa-stande om Kommunalbestyrelsernes Karring-

hed og Urimeligheden af den sociale Forvaltning i det hele, paa hvilken man gennem Aarene har fanget saa mange Stemmer til de socialdemokratiske Kandidater. Men hvis dette kan opnaas ved de 6 pCt.s Tillæg, synes det mig at vise Hulheden og Forlorenheden i hele denne Agitation.

Den højtærede Minister talte i denne Sammenhæng ogsaa om de overflødige Luksusudgifter, Befolkningen nu kunde tillade sig. De var et Bevis for, at man godt kunde gaa videre udgiftsmæssigt. Men jeg vil spørge den højtærede Minister: Skal da den stakkels Skatteborger absolut i Fremtiden berøves Adgangen til enhver anden Glæde i Livet end netop den at betale stedse stigende Skatter? Det synes mig dog at være en større Haardhjertethed, end den højtærede Minister burde udfolde, og en ganske anden Haardhjertethed overfor Skatteyderen end den, han viser overfor de mange, som kommer ind under den sociale Forsorg gennem det her foreliggende Lovforslag.

Den højtærede Minister siger, at han her drager i Leding imod den Tro, som han tillægger mange Mennesker, at de sociale Udgifter bør gaa ned i daarlige Tider; det bør slet ikke være Tilfældet, siger den højtærede Minister. At daarlige Tider er inde — og overordentlig trykkende er de jo —, det erkender vi alle, men det bør efter den højtærede Ministers Mening ikke hindre, at man lovgivningsmæssigt øger og udvider den finansielle Ramme, uden Hensyn til, at med de daarlige Tider vil Kravene vokse og Udgifterne stige, selv om de bestaaende Rammer oprettholdes. Ja, jeg vil lade den højtærede Minister føre denne Kamp, jeg agter ikke at slutte op bag ham, men jeg kan ikke undlade at sige til Ministeren, at efter min Mening bør Rammerne for den sociale Lovgivning netop sættes saaledes, at Skatteyderne kan bære Byrden i de daarlige Tider, og ikke saaledes, at Belastningen netop kan bæres, naar Tiderne er gode, thi saa overbelastes Samfundet, naar de daarlige Tider er inde.

Men et har den højtærede Minister Ret i, og det er, at der vil blive fortsat Vækst i de sociale Udgifter, saa længe der staaer en stærk politisk Strid om dem, og derfor er det overordentlig ønskeligt, at Striden kunde bringes til Ophør. Deri er jeg fuldkommen enig med den højtærede Minister, og jeg kan derfor ogsaa kun erklære mig tilfreds med den Indsats, han i saa Henseende har gjort igennem det foreliggende Lovforslag. Thi det er jo klart,